

Промова Блаженнішого Святослава на States Dinner «Лицарів Колумба»

Середа, 08 серпня 2018, 12:25

«Лицарі Колумба» у ХХІ столітті покликані далі бути лицарями милосердя, як це бачив праведний отець Майкл МакГівні. Але вони також покликані бути лицарями, які охороняють правду та захищають її. Наш світ, який часто називають світом пост-правди, відчайдушно потребує нашого активного залучення до захисту правди. Місія лицаря бути світлом для світу, за прикладом нашого Спасителя Ісуса Христа, який сказав: «І пізнаєте правду, а правда визволить вас» (Івана 8:32).

ПРОМОВА
Блаженнішого Святослава,
Верховного Архієпископа Києво-Галицького,
на States Dinner «Лицарів Колумба»
Балтимор, штат Меріленд, 7 серпня 2018 року

Ваші Еміненції!
Ваші Екселенції!
Високоповажні Найвищий Лицарю Карле і місіс Доріан Андерсон!
Дорогі брати-лицарі!
Дорогі брати і сестри в Христі!

Слава Ісусу Христу!

Є книга італійського автора під назвою «Siamo le persone che incontriamo», що означає: «Ми є особами, яких ми зустрічаємо». Дійсно, багато зустрічей у нашому житті глибоко сприяють тому, хто ми є. Насправді історія християнства почалася із зустрічі Господа з Його учнями дві тисячі років тому в Галилеї. Чи ми це усвідомлюємо, чи ні — зустрічі є основною частиною нашого життя, і наше існування є низкою повторюваних зустрічей.

Ваш попередник кардинал Любомир Гузар на нашій Конвенції в Чикаго в 2005 році запросив «Лицарів Колумба» заснувати наш Орден в Україні. Ви хотіли б дати добро такій ідеї? «Так, безумовно!» — відповів я

Дозвольте мені поділитися з вами розповіддю про одну подібну зустріч. Вона відбулася майже сім років тому, в листопаді 2011 року, прямо тут, у Балтиморі, після мого виступу на Асамблеї Американських католицьких єпископів. Для мене було великою честю та унікальною нагодою, як новообраному Главі Української Греко-Католицької Церкви (уявіть собі, що мені тоді був усього сорок один рік!), звернутися до моїх дорогих братів у єпископському служінні від імені найбільшої Східної Католицької Церкви. Після того як я виступив зі зверненням і отримав гарні слова подяки від кардинала Долана, мало хто знає, що трапилося опісля... До мене підійшов один чоловік українсько-американського походження і сказав, що поважний пан хотів би мати коротку зустріч зі мною. Знаючи про важливість зустрічей, я із задоволенням прийняв це запрошення. Я увійшов у великий, погано освітлений бенкетний зал (очевидно, там велася підготовка до прийому), персонал готелю був зайнятий встановленням стільців і нічого не вказувало, що це буде історична зустріч із важливим результатом. Коли я увійшов до кімнати, то познайомився з шанованим католицьким джентльменом, який сказав, що очолює найбільшу католицьку братерську організацію у світі. І цей чоловік, як видно, сьогодні сидить поруч зі мною. Пан Андерсон, як ввічливий католицький джентльмен, поставив мені одне просте запитання: «Ваше Блаженство, ваш попередник кардинал Любомир Гузар на нашій Конвенції в Чикаго в 2005 році запросив лицарів Колумба заснувати наш Орден в Україні. Ви хотіли б підтримати такий задум?» «Так, безумовно!» — відповів я. — Ми були б дуже раді мати «Лицарів Колумба» в Україні та допомагати нашим чоловікам активніше долучатися до життя Церкви». Вірите чи ні, але з цього простого «так» почалася

пригодницька історія «Лицарів Колумба» в Україні, яка також залучила і багатьох інших людей.

Дозвольте мені сказати, що ця спроба «Лицарів Колумба» була не менш ризикованою, аніж історична подорож, яку здійснив Христофор Колумб, відпливши в пошуках Нового Світу. Чому? Бо на відміну від більшості національних юрисдикцій «Лицарів Колумба», Україна не є в переважній більшості католицькою країною. Тим не менше ця спроба стала однією з тих «історій успіху», які почалися з простої зустрічі та угоди між двома добродіями. Я разом з архієпископом Мокшицьким, римо-католицьким архієпископом Львівським в Україні, та чотирма іншими священиками, входили до числа тих, хто вперше вступив до Ордену в Україні. І сьогодні, через сім років, ми є свідками історичної події — Україна отримала статус національної юрисдикції, приєднавшись до світової спільноти «Лицарів Колумба» з рівними правами та обов'язками, як і інші члени. Від імені українських лицарів я глибоко вдячний Найвищій раді, зокрема нашому Найвищому лицарю пану Карлу Андерсону, за це визнання і за готовність ризикнути з нашою країною.

Ви знаєте, що Христофор Колумб не дуже відомий в Україні (як наприклад, футболіст Шевченко або, скажімо, чемпіон світу з боксу Кличко), і його ім'я не сприяло заснуванню Ордену в Україні, але ідея лицарства дуже актуальна і жива серед українського народу. Лицар — це той, хто стоїть за вищі цінності і готовий пожертвувати навіть своїм життям за ці ідеали. Отже, коли наші чоловіки вперше почули про чотири основоположні принципи Ордену: єдність, благодійність, братерство та патріотизм, — вони прийняли їх дуже близько до своїх сердець. Саме тому це запрошення до лицарства було і залишається таким привабливим для більш ніж тисячі лицарів в Україні.

Я вважаю, що справді доленосним було те, що перша Рада «Лицарів Колумба» була створена в столиці України — Києві, п'ять років тому, незадовго до початку Майдану, або Революції гідності, як ми це називаємо в Україні, і наші брати-лицарі виявили мужність і милосердя, приєднавшись до сотень інших чоловіків та жінок, які хотіли захистити своє право жити у справедливому суспільстві, де поважатимуть людську гідність. Але незабаром, після того як колишній президент України втік до Росії, несподівано війна постукала в наші двері, ініційована нашим східним сусідом. Вона почалася в той момент, коли ніхто не був готовий до цього, ніхто не знав, як із цим боротися — ні новообраний уряд, ані люди, які протестували на вулицях не тільки в Києві, а й у всіх містах України.

Український режисер Олег Сенцов голодує вже майже вісімдесят днів, вимагаючи від російських властей звільнення всіх незаконно ув'язнених політв'язнів

Починаючи з анексії Криму навесні 2014 року, а потім з окупацією частини Донецької та Луганської областей на сході України, наша країна стала жертвою жорстокої військової агресії. За останні чотири роки Україна втратила 8 відсотків своєї території через цю війну. Більше ніж 1,5 мільйонів людей були змушені покинути свої домівки на Сході України, залишаючи все своє майно через серйозні бойові дії. Ця війна, яка принесла неймовірні руйнування, вже забрала понад 10 000 життів і залишила понад 24 000 людей поранених. Багато наших сміливих молодих солдатів, які повертаються додому з лінії фронту, страждають від посттравматичного стресового розладу. Хоча в нас немає точної

кількості, ми знаємо, що приблизно сто в'язнів, у тому числі політичних в'язнів, досі утримуються в російських в'язницях і їм відмовляють у справедливих і прозорих судових процесах. Найвідоміший із цих ув'язнених — український режисер Олег Сенцов, голодує вже майже вісімдесят днів, вимагаючи від російських властей звільнення всіх незаконно ув'язнених політв'язнів. Сенцов, відвертий противник захоплення Росією Кримського півострова, відбуває 20-річне ув'язнення. Він засуджений за нібито планування терористичних актів. Він заперечує висунуті обвинувачення і його підтримує більша частина світової спільноти.

Крім всіх цих втрат і людських трагедій, існує ще одна прихована небезпека війни на Сході України — цей регіон знаходиться під загрозою жахливої довготривалої екологічної катастрофи через затоплені шахти та забруднену питну воду, яка може мати наслідки подібні за масштабом до катастрофи Чорнобильського ядерного реактора 1986 року. Фахівці попереджають, що в регіоні без безпечної питної води може залишитися до 4 мільйонів людей. І зверніть увагу, я не говорю про сумні події минулого — все це відбувається прямо зараз, в Україні, найбільшій країні Європи, яку можна порівняти за площею з штатом Техас або з Францією. Війна, по суті, вже спричинила найбільшу гуманітарну кризу на європейському континенті після закінчення Другої світової війни. І все ж таки, вона є тихою і забутою війною. Оскільки це є «замороженим конфліктом», ніхто більше не говорить голосно про війну в Україні. Увага ЗМІ була зміщена, як це часто буває, до інших конфліктних зон у світі. Але ми закликаємо міжнародне співтовариство не ігнорувати України і не залишати нас наодинці з нашим агресором, країною, яка ігнорує міжнародний порядок і не поважає всі міжнародні договори, які гарантують недоторканність сучасних державних кордонів.

Як Католицька Церква в Україні, і зокрема наша Українська Греко-Католицька Церква, відповідає на потреби мільйонів людей, які страждають від наслідків війни? Допомога, яку надає Церква, можна виразити одним словом — дияконія, тобто служіння ближньому, що піклується про тих, хто постраждав від війни, надаючи їм духовну опіку, а часто і соціальне служіння. Фактично, це була головна тема щорічної зустрічі Синоду Єпископів нашої Церкви два роки тому, коли всі наші єпископи з України та з усього світу роздумували, як забезпечити кращу соціальну допомогу нашим стражденним братам і сестрам, які є жертвами цієї війни. Дияконія витікає з благодійності, а благодійність заснована на безкорисливій любові до кожної окремої людини. Благодійність є протиставленням до егоїзму та байдужості. Я б сказав, що благодійність також є ключем до розуміння успіху «Лицарів Колумба» в Україні.

«Лицарі Колумба» в Україні щедро і щиро відреагували на найголовнішу потребу українського суспільства — служіння ближньому, дияконію. Орден лицарів дуже допоміг мобілізувати українських чоловіків на допомогу людям, які потребують допомоги. Перші українські Ради в Києві та Львові відразу ж на початку війни розпочали кампанію зі збору коштів на закупівлю засобів кровоспинних препаратів, таких як Celox, для порятунку життя українських солдатів. Лицарі в м. Івано-Франківську, на Західній Україні, продовжують організовувати літні оздоровчі табори для поранених солдатів, ветеранів війни та їх сімей. Лицарі опікуються сім'ями наших загиблих воїнів і відвідують поранених бійців у військових госпіталях. Наші брати-лицарі в Мелітополі, на південному

сході України, розташовані в безпосередній близькості до зони бойових дій (менш ніж за 100 км від окупованої Росією території), проводять літні табори для християнської молоді. Лицарі в Україні також підтримують священнічі покликання, вручаючи стипендії семінаристам, які не мають змоги оплатити навчання. Разом зі своїми капеланами, вони підтримують пенітенціарне служіння для молодих ув'язнених. Сотні людей з обмеженими фізичними можливостями в Україні безкоштовно отримали інвалідні візки від лицарів Колумба та канадських благодійників.

Наші брати-лицарі в Україні обох Церков — Римо-Католицької та Української Греко-Католицької — вчаться співпрацювати, подаючи чудовий приклад єдності Католицької Церкви в Україні

Це справді приємно, що наші брати-лицарі в Україні обох Церков — Римо-Католицької та Української Греко-Католицької — вчаться співпрацювати, подаючи чудовий приклад єдності Католицької Церкви в Україні, яка так дуже потрібна сьогодні в українському суспільстві. Я справді пишаюся великою роботою, яку здійснюють «Лицарі Колумба» в Україні! Дякую, мої дорогі брати-лицарі, за те, що допомагаєте нам мобілізувати наших кращих чоловіків, щоб стати «Лицарями Колумба» — лицарями милосердя!

З цієї нагоди я також хотів би висловити свою вдячність Найвищій раді «Лицарів Колумба» за щедрі пожертви, надані нашим Церквам у 2015 році. Завдяки цій допомозі наші місцеві Ради в Україні змогли придбати медичне обладнання для лікарень і підтримати внутрішньо переміщених осіб з окупованих територій шляхом розповсюдження разом із «Карітасом України» харчових продуктів та гігієнічних наборів загальною вагою понад 82 тон і на суму 400 тисяч доларів США. Також завдяки вашим щедрим жертвам ми плануємо запустити реабілітаційний центр у м. Брюховичі, біля Львова, де люди, які постраждали під час війни, зможуть отримати професійне лікування. Таким чином, «Лицарі Колумба» зробили особливий внесок у місію Церкви, яка полягає в тому, щоб втішити і заопікуватися тими, хто поранений. Але ми також сподіваємося, що з вашою допомогою ми зможемо розробити повний спектр реабілітації — як медичної, так і психологічної — за участю тисяч професійно підготовлених фахівців, які продовжують лікувати рани постраждалих у всій нашій країні. Наше суспільство, напевно, ще не усвідомлює повного масштабу травм, спричинених війною, і тому ми, як Церква і як «Лицарі Колумба», повинні вкладати велику частину нашої енергії та ресурсів у поле реабілітації, щоб бути в змозі зцілити рани наших людей.

Будь ласка, пам'ятайте: це не лише наша війна — це війна за людство!

Я хотів би звернути вашу увагу на ще один прихований аспект цієї «тихої війни», що відбувається в Україні. Багато фахівців у наші дні називають цю війну «гібридною війною», тобто війною, де використовуються не тільки традиційні види зброї на полі бою, а й усі засоби знищення, включно з економічною та інформаційною війною. Завдяки інформаційним технологіям сучасні війни не обмежуються конкретними територіями, вони не обмежуються одним континентом, без будь-яких наслідків для тих, хто, здавалося б, далеко. Кожен у західному світі сьогодні відчуває наслідки цієї інформаційної війни, яка спрямована на істину, поширюючи «фейкові новини» і формуючи громадську думку

відповідно до злих намірів. На жаль, навіть ваша країна або інші розвинені країни Західної Європи не були врятовані від цих нападів. Будь ласка, пам'ятайте: це не лише наша війна — це війна за людство!

Дорогі брати-лицарі та мої дорогі друзі, зібрані тут сьогодні ввечері, правда сьогодні перебуває в небезпеці! Для нас, християн, правда — це не просто теоретичне уявлення про те, що є правильним, а це особа, особа Ісуса Христа, котрий заплатив за наше спасіння високу ціну. Якщо ми відійдемо від істини, то будемо схожими на корабель, що намагається перетнути океан без компаса. Отже, мої брати і сестри, ми повинні залишатися пильними в цій битві за правду. Як нагадує нам святий апостол Павло, «наша боротьба не проти тіла і крові, а проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Ефесян 6:12). Від імені українського народу ми звертаємося до вас, щоб встати на захист істини, поширювати правду про страждання та біль українського народу, донести наше послання до суспільств країн, звідки ви походите.

Ми дуже вдячні лицарям Колумба за молитовну та фінансову підтримку, завдяки якій ми змогли реалізувати таку кількість благодійних заходів. Хоч це і парадоксально, через війну багато внутрішньо переміщених осіб зі Східної України, які раніше мали вороже ставлення до Католицької Церкви внаслідок радянської пропаганди, зіштовхнулися з милосердним обличчям Католицької Церкви, яка піклується про своїх людей незалежно від їх етнічного походження або релігійних переконань. Окрім надання матеріально-технічної допомоги внутрішньо переміщеним особам, наша Церква організовує паломництва та духовну опіку для цих людей, щоб допомогти зцілити їхні рани, заподіяні війною. Але нам треба зробити ще дуже багато, тому що у світі є так багато хаосу, ворожнечі та страху. Не втомлюймося робити при цьому все можливе, щоб гарантувати, аби політики не ставили економічні здобутки або політичні вигоди вище від людського життя, святість якого проголошена самим Творцем. Якщо ми не зможемо цьому запобігти, то Христос знову буде проданий за «тридцять срібняків».

«Лицарі Колумба» у XXI столітті покликані продовжувати бути лицарями милосердя, як це бачив праведний отець Майкл МакГівні. Але вони також покликані бути лицарями, які охороняють правду та захищають її. Наш світ, який часто називають світом «пост-правди», відчайдушно потребує нашого активного залучення до захисту правди. Місія лицаря бути світлом для світу, наслідуючи нашого Спасителя Ісуса Христа, який сказав: «І пізнасте правду, а правда визволить вас» (Івана 8:32).

Ми любимо вас! Ми молимося за вас! Просимо вас, моліться за нас!

Vivat Jesus!

+ Святослав